

280254

BCU Cluj / Central Library Cluj

Janer de argint

— Da, dar eu nu pot să înțeleg de ce un om care a încercat să ducă o vieță morală, să nu aibă mai mult drept la împărăția cerului decât unul nelegiuit, zicea de curând o doamnă, într-o convorbire cu alte persoane despre chestiunea mântuirii.

— Foarte simplu, răspunse cineva. Să presupunem că d-ta și cu mine am dori să mergem la un concert, unde biletul de intrare costă 100 de lei. D-ta ai numai cincizeci de lei, și eu n'am nimic. Cine dintre noi are mai mult drept să intre?

— Niciunul.

— Foarte bine; tot așa și omul moral n'are mai mult drept decât cel mai decăzut păcătos. Dar acum să presupunem că o persoană miloasă și bogată, care a văzut frământarea noastră, ne-a dăruit câte un bilet de intrare fiecăruia dintre noi pe cheltuiala sa. Atunci?

— Da, atunci putem să intrăm amândoi în același fel. Asta e clar.

— Tot așa și Mântuitorul nostru a văzut frământarea noastră. El a venit, a murit, și astfel a căpătat o mântuire veșnică pentru noi. Acum El ne oferă la amândoi bilet în chip gratuit. Numai ia seama ca cei cincizeci de lei ai d-tale să nu te facă să te îngâmfi și să refuzi biletul gratuit. Atunci intrarea îți va fi interzisă.

Un stupar spunea odată povestea stupului, — anume cum mica albină, atunci când este în primul stadiu, este pusă într-o celulă exagonală, deasupra căreia se îngrămădește miere care să ajungă pentru trebuințele ei până ajunge la maturitate. Mierea este acoperită cu un căpăcel de ceară, și după ce mica albină s'a hrănit cu mierea și a terminat provizia, a venit timpul ca ea să iasă la lumină. Dar, vai! Ce luptă, ce frământare, ce încordare, până să treacă prin căpăcelul de ceară! Aceasta este poarta cea strâmtă pentru albină, așa de strâmtă că în agonia de a ieși, își scoate membrana care acoperă aripel, și este în stare să zboare! Odată un fluture de noapte a pătruns în stup și a mâncat căpăcelele de ceară, iar albinele au ieșit fără nicio efortare. Dar nu puteau să zboare și celelalte albine le-au înțepat până au murit.

Oare te felicită ca ești scutit de griji, scutit de frământări, de greutate, de cruce? Ia seama numai ca nu cumva, întocmai ca și albinele, să pierzi puterea aripelor, și să pieri în chip mizerabil în țărână!

Coperta: Salutul primăverii!

Pe când găzduiam în casa unui prieten în primele zile de activitate misionară, dis de dimineață, înainte de a lua gustarea, acesta veni la mine și mă invită să merg împreună cu el. Mă duse la un coteț de găini. O găină ședea pe un cuib cu pușori cari piuiau încetișor sub aripel ei.

— Ia pune mâna pe ea, îmi zise el. E rece, nu? Privește la rana aceea din capul ei. O nevăstuică i-a supt tot sângele din corp și ea nici nu s'a clintit din loc de teamă ca această mică fiară să nu-i mănânce puii.

Prietenul meu nu era creștin. Soția lui se ruga pentru el. Eu căutam o ilustrație oarecare ca să-i explic jertfa lui Hristos în favoarea lui.

— O, iubitul meu prieten, i-am zis eu, tot așa a făcut și Isus. El a îndurat toate chinurile pe cruce. Ar fi putut să plece și să-Și salveze viața, dar n'a voit, din pricină că tu și eu eram sub aripel Lui. Dacă El ar fi plecat, noi am fi fost pierduți.

Prietenul meu a înțeles cum stau lucrurile, și a primit pe Domnul ca Mântuitor al său.

O poveste orientală despre un inel pe care un mare vrăjitor l-a dăruit prințului său înfățișează foarte frumos modul cum lucrează conștiința. Darul acesta era de o mare valoare, nu atât pentru diamantele, rubinele și perlele cari îl împodobeau, ci mai ales pentru o însușire rară și mistică ce se găsea în metal. În împrejurări obișnuite el stătea foarte ușor în deget; dar îndată ce purtătorul punea la cale un gând rău, sau săvârșea o faptă rea, inelul devenea un povățuitor. Contractându-se deodată, strângea în chip dureros degetul acestuia, avertizându-l de păcat.

Un astfel de inel, slavă Domnului, nu este numai un apajal al regilor. Cel mai sărac dintre noi poate să posede și să poarte un astfel de giuvaer neprețuit; pentru că inelul din această poveste este chiar această conștiință, care este glasul lui Dumnezeu în lăuntru nostru, adică Legea Sa, gravată de degetul Lui, nu pe tablele de piatră de pe Sinai, ci pe tablele de carne ale inimii. Aceasta, întronată ca un suveran în inimile noastre, ne laudă atunci când facem binele, și ne osândește când facem răul. De aceea și psalmistul dă îndemnul: „Nu vă împietriți inimile, ca în ziua răsvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie”, ci mai curând lăsați pe Hristos să intre acolo!

„Dă-mi pricepere ca să păzesc Legea Ta și s'o țin din toată inima mea! Povățuește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea”. Ps. 119, 34. 35.

Mark Twain (cit. Tuain) zicea odată: „Cei mai mulți oameni se frământă cu acele pasagii din Scriptură pe cari nu le pot înțelege; dar cât despre mine, am observat că pasagiile din Scriptură cari mă turbură mai mult sunt acelea pe cari le înțeleg”.

Dacă copiii s'ar frământa cu pasagiul acela așa de simplu: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”; iar părinții s'ar frământa cu pasagiul: „Invață pe copil calea pe care trebuie s'o urmeze”; și noi toți ne-am frământa cu îndemnul: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”, — cu cât mai bună ar fi lumea!

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Natura este școala în care învățăm rosturile vieții noastre.

(era ajunul Crăciunului N. R.). E o săptămână și ceva de atunci și vitrina cu pricina nu se schimbă.

„Gândesc pocăit cum am dezavuat (desaprobabil) odată pe nedrept, în gând, pe bătrânul părinte Gala Galaction, care la invitația mea informativ tinerească:

— Ați văzut filmul religios Crucia-dele?

— Nu! (un nu de cremene).

— Poate că n'ați pierde timpul dacă ați merge să-l vedeți. E de nuanță religioasă.

Mi-a răspuns:

— Dragul meu, eu nu merg la cinematograful. Simt o adâncă repulsiune față de această lume a filmului în care mișună viiile, patimile, protectorii, proxeneții și amantele de tristă celebritate.

„Adăugați la aceasta reclama de prost gust pe care opinia publică o acceptă îngăduitoare și complăce. Și veți descoperi imensul gol moral scris cu litere nevăzute pe geamul feeric luminat al firmei cinematografului central bucureștean. Ca și al cinematografului în genere, lăsat la disgrația gustului pervers al celeilalte gloate de protectori, proxeneți și amante fără celebritate: cea care mișună printre noi spectatorii”.

E caracteristică această observație, și caracterizarea cinematografului este de un realism izbitor. Nimeni nu poate tăgădui că cinematograful a devenit astăzi cea mai puternică școală, ale cărei influențe rele își înfig adânc rădăcinile în sufletul omenesc, desfigurându-l. Și, din nefericire, la această școală a desfrăului și viiului e înscrisă și urmează foarte regulat aproape toată lumea. Și acest aproape ar fi inexistent dacă situația materială ar permite tuturor cumpărarea unui loc în această școală. Văzurăm caracterizarea de mai sus. O repetăm: „Simt o adâncă repulsiune față de această lume a filmului în care mișună viiile,

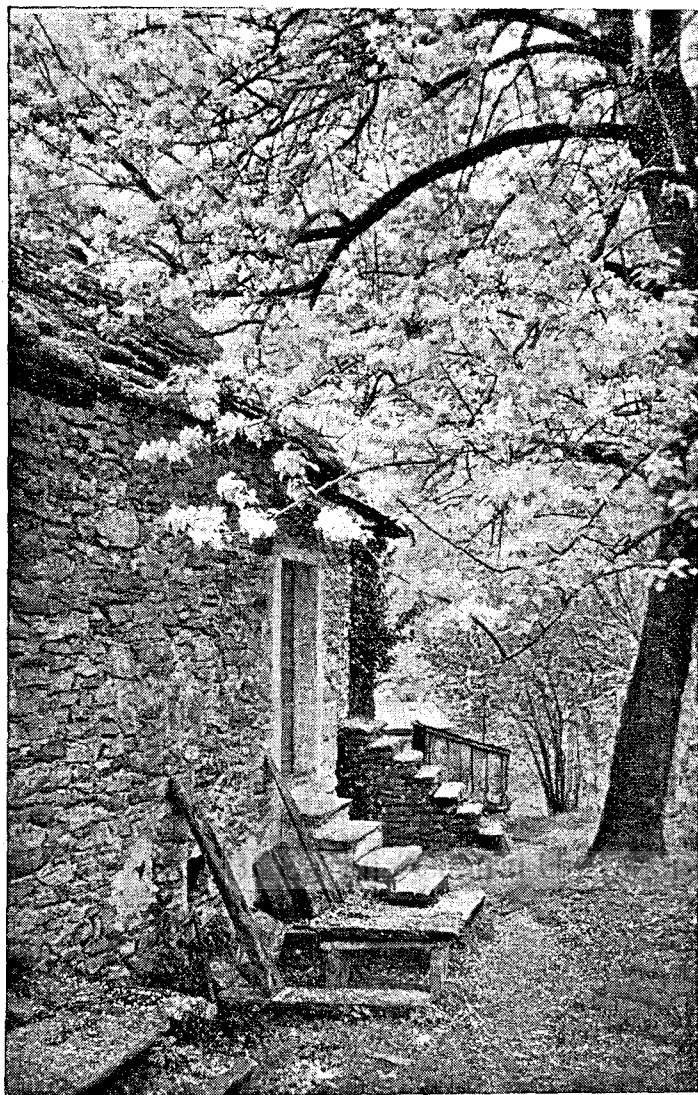
Cariul sufletului

Constrânși de o stare de lucruri demnă de plâns, cei ce au pe inimă destinele spiritualității poporului nostru, vorbesc pretutindeni, cu multă stăruință și cu accente ce lasă să se întrezărească o profundă îngrijorare, despre factori cari au contribuit și contribuie la pustiirea sufletului omenesc, în deosebi al tineretului. Au fost luate pe rând toate pricinile. S'a vorbit despre efectul otrăvitor al scrierilor murdare și de aventuri amoroase, pe cari mamele le citesc cot la cot cu fiicele lor; s'a vorbit despre pilda rea a părinților și lipsa lor de pregătire în a da o educație adevărată acestor odrasle plâpânde, ce vor forma societatea de mâine; s'a vorbit despre lipsa dela datorie a celor ce trebuie să călăuzească pașii tineretului; s'a arătat cu degetul și reaua stare economică cu efectele ei îndepărtate și multe; a fost amintit și materialismul ce bântue vremea noastră, distrugând simțămintele de omenie, dis-

trugând dorința înobilării sufletului prin adevărată cultură, și dând naștere la multe alte neajunsuri. Sunt multe cauze, și toate adevărate. Numai una a rămas nepomenită — oare în chip voit? — și anume cinematograful, o neîntrecută unealtă de demoralizare în masă, așa cum se prezintă în timpul de față. Sunt sigur că aceste cuvinte vor întâmpina energice desaprobări la mulți. Dar cei al căror simț moral mai trăiește încă, vor întări cu aprobarea lor această afirmație.

O notiță dintr'un ziar mi-a atras în mod deosebit atenția. Scriitorul ei înfierăză titulatura desmățată a unui film și reclama provocatoare de profund desgust chiar și celui ce nu prea stă bine cu morala. Nu amintesc titlul filmului și nici nu descriu reclama, pentru că îmi face impresia că, chiar așa făcând, murdăresc pagina acestei reviste pentru tineret. Citez o parte din notița de ziar:

„A trecut biata seară sfântă a ajunului

Tablou de primăvară.

de asasinare a sufletului a milioane de ființe omenești. Cinematograful roade sufletul, ca și cariul trunchiul cel falnic al unui copac, până când se prăbușește.

Răul e mare, dar cine va asculta ca să ia măsuri împotriva lui? Interzicerea spectacolelor de cinematograf ar avea același rezultat ca și interzicerea băuturilor alcoolice: zero. Ceea ce se poate face, este ca cel ce dorește să-și păstreze sufletul curat față de influențele dăunătoare ale vremii noastre, să ia personal o hotărâre de a nu mai călca pe acest teren oprit.

Iubite tânăr sau tânără, de frecvenți cumva cinematograful, ia seama că ușa lui poate fi deschizătura mormântului în care va cobori propriul tău suflet. Oprește-te și întoarce-ți pașii! *

M. Ioanescu

* Vom mai reveni asupra subiectului.

Library Cluj

Spre culme

Greu și abrupt este muntele răbdării! E plin de spinii suferinței, cari rănesc adânc sufletul și pornirile lui cele mai frumoase, porniri din inimă. Și voaie spumegând, în cari se prăvălesc pietrele ascuțite ale ironiei, vrăjmașiei și neîncrederii, îți năvălesc în cale, silindu-se să-ți cutopească sufletul. Fiarele sălbatice ale răutății omenești urlă în calea ta, vrând să te sfășie, pentru că nu ești ca ceilalți!

Dar cu toate aceste piedeci, cel care are încredere în Dumnezeu trebuie să urce tot mai sus spre vârful mântuitor al blândetii, bunătații și răbdării. De acolo de sus, blândul Mântuitor îți zâmbește duios și-ți întinde mâinile Sale sfinte.

Crede în El și vei birui totul.

L. Șișcan

patimile, protectorii, proxeneții și amantele de tristă celebritate". Priviți deci: Deoparte profesorii, — „protectorii, proxeneții și amantele de tristă celebritate”, — și materia ce se predă, — „patimile, viciile și toate răutățile”. De cealaltă parte elevii, — bătrâni, tineri și copii. Și atunci mai e cazul să ne mai mirăm de ce societatea omenească a ajuns așa de pustiită sufletește, dacă își ia exemplul dela ceea ce o lume înrăutățită are mai pervers, mai deșănțat, mai stricat? Elevul nu va fi mai bun ca profesorul. Această lume a ecranului, va fi copiată aidoma de cei ce-o privesc și-o admiră.

— Da, da, va zice cineva, dar nu trebuie să se generalizeze. Sunt filme cari cultivă și innobilează sufletul și apoi sunt altele cu caracter științific, etc. etc.

Prezența aceasta nu poate fi înte-

meiată pentru următoarele motive: Filmele cu pretenție de seriozitate, sunt amestecate cu episoade condamnabile ce convin majorității spectatorilor, al căror gust este stricat. Și întreprinderile cari se ocupă cu această afacere au tot interesul să câștige. Deci nu se va găsi ceea ce se va căuta. În al doilea rând, filmele pur științifice nu sunt achiziționate și prezentate, pentru că nu se bucură de popularitate. Numai în școli — din nefericire foarte rar la noi! — dacă se prezintă aceste filme și atunci cel ce ia parte are cel mai mare folos.

Admirăm invenția. Este cea mai ingenioasă realizare a geniului omenească. Dar condamnăm felul criminal de întrebuințare a ei. În loc să fie consacrată pe altarul culturii sufletului, spre a împrăștia o mireasmă care să schimbe fața omeniirii, a ajuns cea mai teribilă unealtă

Catacombele

Cuvintele Sf. Scripturi cari zic: „Oricine voiește să trăiască cu temere de Dumnezeu în Hristos Isus, va fi urmărit”, s'au dovedit cu prisosință ca fiind adevărate, pentrucă s'au împlinit exact cu aceea cari, din iubire pentru Isus și poruncile Sale, au înțeles să ducă o viață în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu.

Isus Hristos, Intemeietorul creștinismului, a văzut mai dinainte furtunile prigonirilor ce aveau să se abată asupra Bisericii Sale. Dușmănia și ura înverșunată de care a avut parte Mântuitorul lumii când a fost aci pe pământ, avea să vină și asupra acelor cari credeau în El.

Toate puterile infernului se unise să lupte contra bisericii creștine. Cei ce îmbrățișase creștinismul erau jefuiți de toate averile lor și isgoniți din căminurile lor. Ei erau acuzați în mod fals de cele mai îngrozitoare crime și erau făcuți responsabili de toate nenorocirile ce veneau asupra păgânilor, ca: foamete, ciumă și cutremure de pământ. Ei fură condamnați ca răsculători contra statului și ca dușmani ai religiei de stat. Un mare număr de creștini erau aruncați la fiarele sălbatice sau erau arși pe rug în amfiteatrele asupritorilor. Alții erau îmbrăcați în piei de animale și aruncați să fie sfășiați de câini. Oriunde se refugiau, erau urmăriți și vânați asemenea fiarelor sălbatice. „Alții au suferit batjocori, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribeșit îmbrăcați în cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigo-niți, munciți prin pustiuri, prin peșteri și prin crăpăturile pământului”. Ebrei 11, 36—38.

Din timpul acestor persecuții înfocate, cari au început pe timpul împăratului Nerone și au

continuat până în secolul IV, au rămas niște monumente, ce mărturisesc despre suferințele și credincioșia creștinilor cari au primit mai de grabă să părăsească totul, decât să se despartă de Mântuitorul lor iubit. Acele monumente sunt cimitirele lor.

La Romani era obiceiul ca morții să fie arși. Creștinii, imitând pe Iudei, înmormântau pe morții lor în morminte, și pentrucă în interiorul Romei nu le era permis, ei au mers afară din Roma și au săpat galerii întinse pe sub pământ. În pereții acestor galerii subterane săpau mormintele, pe cari după ce puneau mortul înăuntru, le astupau cu o piatră. Aceste ganguri subterane, cari se întindeau mult în afară de zidurile cetății, s'au numit catacombe. Catacombe de felul acesta se aflau la Neapole, Alexandria, Milan, dar cele mai însemnate au fost catacombele din apropierea orașului Roma, a căror lungime totală trece de 20 km.

Intrarea în catacombă se făcea printr'o mică deschizătură, care pentru a fi camuflată, era acoperită cu o piatră mare, ce purta inscripția vreunui mort păgân. Deschizăturile subterane sunt așa de întunecoase încât se pare că ai intrat în infern. Deabia câte o slabă licărire de lumină venind de sus, întrerupe grozăvia întunericului. Când intri în catacombă ai impresia că te cobori de viu în mormânt, și cu cât înaintezi pe

Groparul așteaptă să primească de lucru.

gangul cel îngust cu atât te simți mai cufundat în noaptea cea mai întunecoasă, iar tăcerea ce domnește acolo îți înghiață suflarea.

Aceste catacombe au servit ca loc de refugiu în timpul persecuțiilor. Creștinii, urmăriți în cetățile și satele lor, se adăposteau în aceste ganguri subterane. Acolo în cea mai mare taină, și țineau serviciu divin, Sfânta Cină și tot aci îngropau pe morții lor. Se întâmpla adesea ca creștinii să fie prinși fără de veste de păgâni, cari-i măcelăreau înlăuntru sau la intrarea în catacombă. Se spune că odată, intrarea unei catacombe pe unde intrase creștinii înlăuntru pentru a ține serviciu divin a fost zidită în grabă de către păgâni și astfel sârmanii creș-

tini, bărbați, femei și copii, fură îngropați de vii. Mai târziu când s'au făcut desgropări în catacombe, s'au găsit osemintele lor, împreună cu vasele cu cari oficiase Sf. Cină.

Deși au trecut multe secole de atunci, călătorul care are ocazia să viziteze azi catacombele este pătruns de un spirit de admirație față de credințioșia și statornicia de care au dat dovadă creștinii în primele secole. Parcurgând gangurile întunecoase la lumina slabă a unei lumânări de ceară se pare că trăiești aievea acele momente de înălțare sufletească, momente trăite de creștini în acele timpuri vitrege, când nimic și nimeni nu era în stare să-i despartă de „iubirea lui Dumnezeu care este în Isus, Domnul nostru”.

Din loc în loc, gangul se lărgește, luând forma unei camere. Aceste încăperi serveau ca locaș de adunare, unde se ținea serviciul divin, Sfânta Cină și unde se înălțau rugăciuni. În colțurile acestei încăperi se poate vedea și azi câte o mică scobitură unde era opaițul ce servea pentru luminat în timpul serviciului divin.

Pereții cei negrii peste cari s'a

~~~~~  
*Un aspect din „catedrala” adevăraților creștini de pe vremuri.*



așternut negura vremii de secole, se pare că redau și azi ecoul rugăciunilor fierbinți pe care le-au înălțat creștinii. Cuvintele tremurând ale unui bătrân palid care încuraja pe credincioșii adunați la lumina palpitândă a opaițului, după atâtea secole se pare că se

desprind și azi din bolta cea joasă a galeriei:

„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar cari nu pot ucide sufletul . . . . .” „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”.

„Sub cele mai amarnice persecuții, acești martori ai lui Isus își păstrară credința lor nepătată. Deși lipsiți de orice înlesnire, ascunși de lumina soarelui, făcându-și locuințele în sânul întunecos dar primitor al pământului, ei nu scoteau niciun murmur. Cu cuvinte de credință, răbdare și nădejde, ei se încurajau unii pe alții ca să rabde lipsurile și strâmtorările. Pierderea oricărui bun pământesc nu-i putea sili să renunțe la credința lor în Hristos”.

Doamne, ce credincioșie, ce iubire pentru Isus, ce devotație față de Evanghelie, ce abnegație! Meditând mereu la aceste vremuri de curățenie ale Bisericii lui Hristos, gândul omului se preschimbă într'o rugăciune: „Doamne, fă să reînvie în creștinătate acel spirit de sfântă iubire și dragoste creștinească și de sacrificiu pentru cauza Ta! Ișgonește din inimile noastre spiritul de ură, invidie, gelozie și umple-ne cu iubirea Ta sfântă!”.

Au trecut mulți ani de atunci . . . . .! Creștinii de azi nu se mai adună în galeriile cele întunecoase! Catacombele au rămas numai ca niște monumente de amintire. Creștinii au azi biserici și catedrale mari, spațioase și luminate, unde se adună și se roagă lui Dumnezeu. Totul s'a schimbat! Dar creștinismul . . . . .? Vai, și el a suferit o schimbare! Cu regret, el nu-și mai păstrează puritatea dela început!

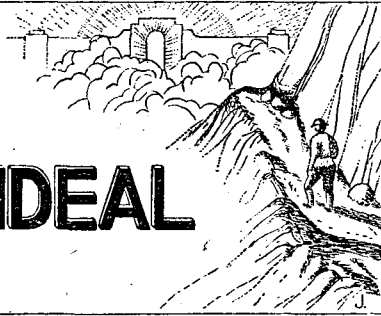
Cele ce se petrec azi în lume dau dovadă că creștinătatea s'a îndepărtat mult de preceptele lui Hrist.

Dacă ar avea loc o reînviere a credinței apostolice, atunci spiritul de prigonire s'ar deștepta din nou. Acest lucru se poate vedea criunde oamenii doresc să se lase de toate relele și încearcă să trăiască vieța primilor creștini.

M. Manea



# IN DRUM SPRE IDEAL



Tineri, puneți-vă în viață o țintă înaltă și nu conțeniți eforturile voastre până ce nu o atingeți. Făuriți-vă un ideal înalt, pe care lăsați-l să lumineze neîncetat pe cerul vieții, ca și soarele Groenlandei, care nu apune.

Intr'un ideal frumos se găsește o putere uimitor de înălțătoare. În piața unui oraș din Italia se afla odată o statuie. Ea reprezenta chipul unei fecioare de o frumusețe rară. Trăsăturile corpului erau desăvârșite, iar expresia feței era distinsă. Intr'o zi o fetiță, murdară, cu părul neîngrijit și cu fața aspră, se opri în fața acestei statui. Deschise ochii mari și privi cuprinsă de admirație la chipul de marmură. Privind apoi la sine și văzând cât de mult se deosebește de fecioara de pe soclu, își șopti: „Oare n'aș putea să deviu și eu ca aceasta?”

Gândul stăruia mereu în mintea ei. Un glas lăuntric poruncitor trezi forțele ei sufletești lănczându-se. Se duse repede acasă, își spălă fața, își aranjă părul cu îngrijire, se îmbracă cu ăveșminte curate, și a doua zi se duse să vadă din nou statuia. Așa a făcut zile de-a-rândul. Și, — lucru minunat! — înfățișarea ei se schimba neconștient, spatele mai înainte încovoiat, se îndrepta și în sfârșit tot corpul căpăta forme din ce în ce mai grațioase. Fața ei radia de frumusețe și nu după multă vreme ajunse asemenea fecioarei de marmoră.

Nu există niciun ideal, oricât de sus ar fi, care să nu fie ajuns de voi, dacă aveți voință. Un adevărat ideal va fi totdeauna realizat. De aceea este de mare importanță ca el să aibă o valoare.

Luptați-vă pentru cel mai bun ideal și aduceți-vă aminte că viața este schela cu ajutorul căreia clădim pentru viața veșnică.

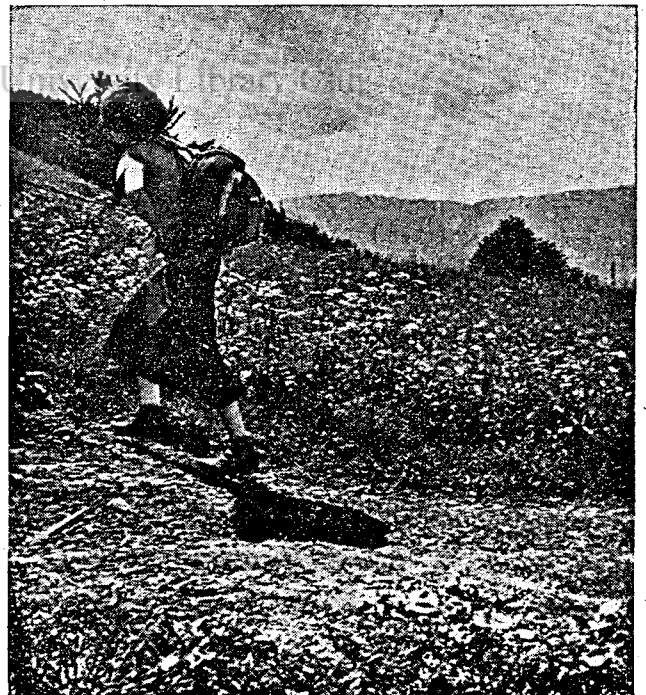
Dar nu este de ajuns ca să recunoașteți un ideal înalt, să tindeți către el și să-l doriți. Trebuie să faceți ca el să devină o realitate. E adevărat, aceasta înseamnă o muncă nesfârșită și grea, dar plăcută. Nu există o fericire mai mare în viață, ca săvârșirea de lucruri de valoare pe o cale cinstită. Se cere osteneală, dar

deloc, de mărire, răsplată, laudă sau faimă. Totuși există mulți cari nu pot trăi fără aceasta. Iubirea de mărire este ca o fiară nesățioasă, ce-și sfășie prada.

Wellington, un mare general englez, nu vorbea niciodată despre glorie, ci numai despre datorie. Napoleon, dimpotrivă, nu vorbea decât despre glorie, și niciodată despre datorie. Lupta dela Waterloo s'a dat între glorie și datorie. Și aceasta din urmă a câștigat, așa cum era și de așteptat. Să ne facem datoria și să servim, fie că ni se aduc mulțumiri sau nu, fie că suntem cunoscuți sau nu, fie că suntem sau nu răsplătiți. Adevărata noastră răsplată stă în înfăptuire, care nu poate fi nici cumpărată, și nici vândută.

Servirea este legea vieții. Egoismul înseamnă sinucidere. După cum știți destul de bine, în lumea fizică este o lege după care un organ, prin întrebuințare, se întărește, iar prin neîntrebuințare,

~~~~~  
E greu urcusul, dar cât de frumoasă e priveliștea ce ți se oferă de acolo de pe culme!
~~~~~


aceasta este plină de bucurie. Lucrurile bune se obțin numai cu prețul unei munci grele.

Nu vă ațintiți ochii la mărire. Oamenii cu adevărat mari se înterează prea puțin, sau chiar

slăbește până dispăre. Legea aceasta lucrează cu aceeași siguranță și în domeniul moral și spiritual. Neîntrebuințarea facultăților duce la distrugerea lor încetul cu încetul, și în cele din urmă

la dispariția lor. Așa că, chiar dintr'un motiv egoist, se face ca să se sacrifice cineva pe altarul servirii. Dar în calitate de creștini, motivul vostru e mai nobil.

Pierdeți-vă din vedere pe voi înșivă în servirea pe care o aduceți. Mulțimi nenumărate se îngâmădeau să asculte predica lui Ioan Botezătorul. Nu era nimeni care să nu vorbească despre el. Cu toate acestea el se numea pe sine numai nu „glas”, și vorbea despre Altul care putea să facă o lucrare mai bună decât el. Ioan era gata să se dea laoparte în favoarea Lui. El îndrumă pe ucenicii săi la Hristos, fără nicio urmă de gelozie, fără nicio dorință după glorie. „El trebuie să crească, iar eu trebuie să mă micșorez”, aceasta a fost rostirea măreață a acestui suflet mare. Chiar înainte de revărsatul zorilor, lueafărul de dimineață se înalță frumos și strălucitor dinspre răsărit, apoi pălește și dispăre în fața strălucirii orbitoare a soarelui, care inundă întreaga faptură cu razele lui. Așa era și cu Ioan solul Impărăției. El a spus lămurit că nu este Lumina, dar că mărturisește despre această Lumină. După ce și-a terminat lucrarea, a fost pierdut din vedere, viața sa fiind eclipsată de o Vieață mai mare. Aceasta este pricina pentru care nimeni nu e mai mare ca Ioan.

Intr'o galerie de picturi celebre, expuse într'unul din marile orașe apusene, se afla un tablou ce reprezenta pe Napoleon. Ne aducem aminte că el vorbea totdeauna despre steaua destinului său. Este îmbrăcat în veșminte împărătești, cu un sceptru în mână și cu o cunună de lauri pe cap. Puneți-l alături de omul îmbrăcat într'o haină de păr de cămilă, încins cu o curea de piele în jurul coapselor. Priviți aceste două tablouri în lumina istoriei. Unul este întruchiparea înălțării de sine. Toată ambiția sa era să întemeieze un imperiu mondial și să dea o nouă dinastie. Pentru a-

ceastă ambiție el a sacrificat totul: legături de familie, compatrioți și conștiință. Dar veșmântul, sceptrul și cununa dispar, și alături nu rămâne decât sufletul sterp și pustiit al unui om. Cel ce-și caută de propria sa vieață, acela o va pierde.

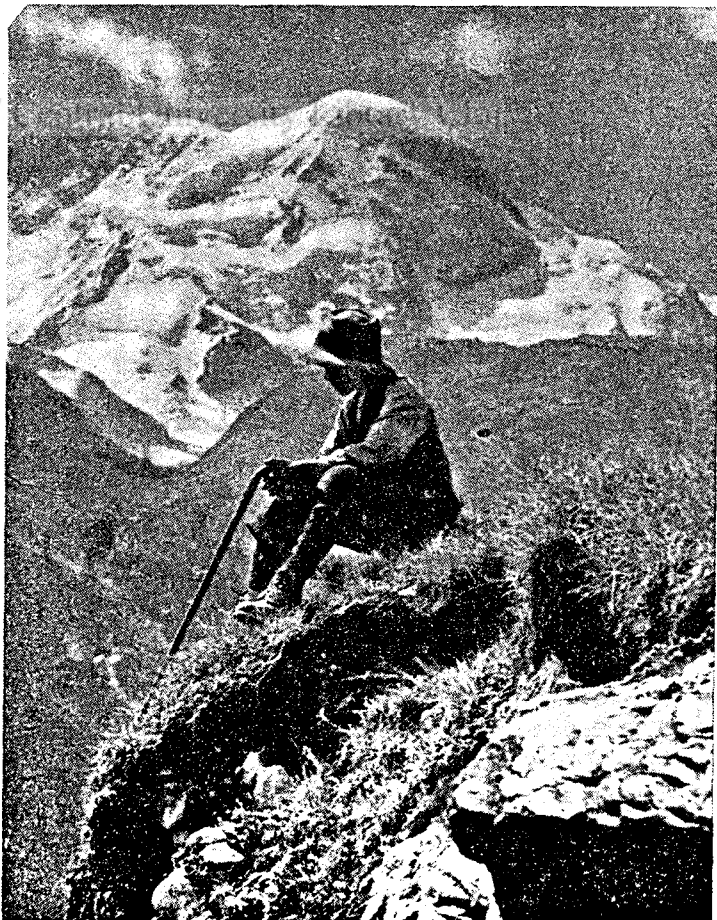
Ținta celui alt nu era el, ci servirea. El a trăit pentru alții. El și-a dat chiar viața pentru împărăția dreptății. Privit în lumina veacurilor și judecat după valoarea spirituală, chipul său este transformat și plin de strălucire, ca un simbol al supremei măreții morale. Acel care-și dă viața pentru Hristos și pentru Evanghelie, o va câștiga.

Marele Comandant așteaptă ca fiecare să fie înrolat la datoria lui. Când a fost nimicit orașul Pompei, au fost îngropați în ruine mulți oameni, cari după aceea au fost descoperiți în diferite poziții. Unii se refugiase în pivnițe adânci ca să caute scăpare; alții

căutase scăpare de torentul arzător de lavă în casele înalte. Dar ce sublimă este figura sentinlei romane care stă la datorie! Săpătorii au găsit-o la porțile orașului, chiar în locul unde o pusese căpitanul gardei, cu mâinile pe sulia. Aci, în timp ce pământul se clătina sub el, în timp ce torente de cenușă și lavă îl cutropeau, a rămas la postul său, unde a fost găsit după mai bine de o mie de ani. Așa și voi, tineri, în calitate de ostași ai lui Hristos, rămâneți la postul datoriei voastre. Stați la postul la care v'a pus Căpitanul vostru ceresc, chiar dacă cerul s'ar năruie peste voi!

În vremurile noastre nu mai există decât o singură fericire: datoria. Și nu mai există decât o singură datorie: de a lupta ca ostaș în armata lui Hristos pentru salvarea și fericirea celor ce sunt fără Dumnezeu și fără nădejde în lume.

L. F.

Pe culmile scaldate de soare.

Fiul risipitor

Pilda fiului risipitor reprezintă pe aceia cari, după ce au fost odată aproape de Dumnezeu, au fost atrași de plăcerile lumii. Dacă pe vremea când se povestea această pildă, plăcerile lumii îndepărtau pe mulți de Dumnezeu, apoi cu cât mai mult se va întâmpla aceasta în zilele noastre! „Plăcerile păcatului” au în zilele noastre mai multă putere de a vrăji, decât oricând înainte. Vrajmașul sufletelor își dă seama că cu cât face mai atrăgătoare și mai atâtătoare lucrurile cari mulțumesc „pofța ochilor” și „pofța cărnii”, cu atât mai pline de succes vor fi ele în a îndepărta pe oameni de Dumnezeu. Și cât de isteț este el să ducă pe milioane de inși să vadă și să asculte lucruri cari strică inima și gândurile! El știe că aceștia vor fi pierduți, pentru că „numai cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu”.

Povestea acestui fiu risipitor este, fără îndoială, cea mai mișcătoare dintre pildele lui Hristos. Scopul ei a fost de a arăta celor ce sunt ispițiți să se ia după plăcerile vieții, că acestea nu dau *fericirea* pe care o promit. Invățăturile se potrivesc de minune pentru astăzi.

„El a mai zis: „Un om avea doi fii. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine”. Și tatăl le-a împărțit averea”.

De aci se vede că acest fiu mai tânăr avea un motiv ascuns care-l determina să facă această cerere, pe care nu l-a descoperit tatălui său. Știa că tatăl avea să încerce să-l convingă a nu-și aduce la îndeplinire planul. Niciunul dintre noi nu se gândește vreodată la o cale îndoielnică, fără ca Spiritul lui Dumnezeu să nu vină cu o constrângere și avertizare lăuntrică. Numai dacă nu ia seama la glasul acesta, cel ispițit poate ajunge la o hotărâre neclintită de a face răul.

După ce și-a primit partea din averea tatălui, chestiunea dacă să rămână acasă sau să plece, trebuie să fi fost nehotărâtă în inima acestui tânăr, pentru că au trecut câteva zile până la plecare. Tăria lui s'a slăbit prin faptul că a lăsat ca mîntea să-i fie preocupată de gândul plecării.

Astfel risipitorul „a plecat într'o țară depărtată. Acesta fără însemna despărțirea de tatăl său. Cu cât mergea mai departe în viața de păcat, cu atât ne

depărtăm mai mult de Dumnezeu. Când tânărul a plecat, nici nu se gândea să meargă așa de departe. Dacă i-ar fi spus cineva că o să ajungă până acolo încât să mănânce roșcove și să pască porcii, ar fi răs. Mulți dintre aceia cari au alunecat atât de adânc în păcat, nu avusesse niciodată intenția să meargă atât de departe când au făcut primul pas pe calea cea primejdioasă. Dar cel rău are grijă ca fiecare pas făcut pe un drum rău, să slăbească puterea de împotrivire și să atragă un pas următor.

Dacă tânărul ar fi știut mai dinainte cum are să se simtă după ce avea să ajungă la sfârșitul călătoriei, n'ar fi plecat niciodată. Cât de cu totul altfel apar lucrurile la urmă! Ah! de-ar mai fi odată acasă, nimeni n'ar fi în stare a-l convinge să plece iarăși pe drumul acesta!

Pilda spune mai departe că „și-a risipit averea, ducând o vieață destrăbălată”. Ideea este că viața departe de Dumnezeu este o vieață risipită. Ce dureros este când aceasta nu e folosită în modul cel mai bun! Sunt așa de mulți tineri sănătoși, inteligenți, cu putere de a influența pe alții să apuce pe calea cea bună, și totuși își risipesc viața.

Iubite tânăr, sau tânără, dacă ești și tu unul dintre aceia cari își „risipesc” viața departe de Dumnezeu, oare nu te vei ridica chiar acum și să zici: „Mă voi ridica și mă voi duce la tatăl meu”? Oare vei risipi și bruma de viață ce ți-a mai rămas?

Pilda spune mai departe: „După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă”. Vine o vreme când goliciunea a tot ce poate oferi lumea aceasta este foarte dureros simțită. Nu rareori cetim despre tineri și tinere cari s'au sinucis. Și de cele mai multe ori aceștia sunt tineri educați, cari au frumoase perspective de viitor. Atunci ne întrebăm: de ce li s'a urit acestora cu viața? Privind lucrurile de aproape, am vedea că în multe cazuri ei au sorbit cupa plăcerilor până la fund, și pentru ei viața pare de acum plictisitoare, nesuferită. Singura cale de a scăpa e, după ei, sinuciderea.

Mai departe cetim: „Atunci s'a dus și s'a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să

se sature cu roșcovele, pe cari le măncau porcii, dar nu i le da nimeni”.

Aceste versete dau mult de gândit. Întâi, vine timpul când fiecă persoană care nu e în regulă cu Dumnezeu, simte foarte mare nevoie de ceea ce lumea nu poate da. Pe lucrurile lumii „a cheltuit totul”, dar cât de fără preț apar acum, când nu mai are nimic! E prea târziu însă!

Un alt gând sugerat de aceste versete este că cu cât tânărul acesta a stat mai mult departe de casă, cu atât a ajuns în mai mare strâmtorare. Biblia zice: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” Cu cât ogorul este neglijat mai mult timp, cu atât este mai năpădit de bălării și mărăcini. Aci este un adevăr care se poate spune despre multe lucruri, dar mai cu deosebire despre experiența celor ce trăiesc în păcat. Bine a zis cine a zis: Păcatul nimiceste și putința și dorința de a cunoaște pe Dumnezeu!

Un'al treilea punct se poate scoate în evidență pe calea contrastului. Fiul risipitor, dintr'o casă de belșug, a alunecat mai jos, mai jos și tot mai jos, până s'a trezit la un loc cu porcii.

Atunci „și-a venit în fire, și a zis: „Câți argați ai tatălui meu au pâine din belșug, iar eu mor de foame aici!”

Nu e greu să pătrunzi în gândurile acestui tânăr în acest stadiu al expe-

rienței sale. El se gândea la trecut; se gândea, cât de nebun fusese, — în zilele de orgii și păcătoșenie, — și se mira cum de fusese așa de neînțelept! Acum era desgustat de toate. Apoi gândurile sale se îndreptară spre casa părintească. O, casa părintească! De ce a plecat el de acolo? Ce bine ar fi fost de-ar fi rămas acolo!

Oricine ajunge să se gândească odată și odată la trecut. Poate că acum nu vrem să ne gândim, dar vine timpul când ne vom gândi fără voia noastră. E mult mai bine să ne gândim înainte, decât după aceea. Diavolul nu vrea să ne gândim la asta. El știe că un astfel de gând duce la părăsirea căii pe care am apucat-o. Creștinii cei mai statornici și mai consacrați nu sunt aceia cari s'au hotărât sub presiunea unor apeluri extraordinare, ci aceia cari în chip liniștit și nesiliți, privesc lucrurile și pe o față și pe cealaltă și văd nebunia de a duce o viață în păcat și de a fi pierduți.

Cugetul acesta a făcut pe tânăr să-și vină în fire. Mintea lui fusese într-o stare anormală. Dumnezeu făcu pe om la început să fie într-o stare de comuniune cu El. Dacă această comuniune este ruptă, nu mai poate fi nicio fericire adevărată. Când tânărul ducea o viață destrăbălată, poate că și-o fi închipuit că în felul acesta se bucură de viață. Dar când privi înapoi după aceea, își dădu seama că mintea sa fusese desechilibrată, capul său fusese zăpăcit, și în realitate el nu mai fusese el.

El a zis: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici”. Sau cu alte cuvinte: „Ce nebun sunt eu că stau aici, când aș putea fi

acasă!” Indată și puse în practică hotărîrea, pentru că „s'a sculat, și a plecat”.

Cea mai nobilă și mai bună hotărîre ce poate fi luată cândva în lumea aceasta este aceea pe care și-a luat-o tânărul acesta. Cea mai mare greșeală pe care o poate săvârși cineva în viață este să nu ia această hotărîre. Cea mai mare primejdie stă în amânarea ei.

„Și-a venit în fire, și a zis: ... „Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu”. Observați puterea cuvintelor: „Mă voi”. Cu câtă disperare se luptă vrăjmașul cu orice gând care tinde la hotărîrea: „Eu voi sluji Domnului”! Dar dacă nu ne împotrivim apelului Duhului Sfânt, el va veni în ajutorul nostru ca să ne sprijine.

„Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi”. Și s'a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s'a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult”.

Aceasta este poate una din cele mai duioase, mai mișcătoare, scene din Biblie. Ea descoperă mila și iubirea pe care Tatăl nostru cereșc o are față de toți aceia cari răspund invitațiilor Duhului Sfânt. Oricât ar fi cineva de păcătos, dacă se întoarce la Dumnezeu îl așteaptă cel mai grațios bun venit. Spre a se vedea și mai bine lucrul acesta, pilda spune că tatăl l-a văzut de „departe”, lăsând să se înțeleagă că el dorise reîntoarcerea fiului său chiar din ziua de când plecase în îndepărtata țară a păcatului. Se poate ca noi să uităm pe Dumnezeu, dar El niciodată nu ne uită.

În toată Biblia nu există o ilustrație care să ne lămurească mai pe deplin bunăvoința lui Dumnezeu de a ne ierta păcatele. Adeseori, aceia cari au cunoscut pe Domnul, dar s'au lăsat târâți de parte de El prin păcat, sunt cuprinși de simțământul că nu se vor mai putea bu-

cura niciodată de grația Sa. Ei sunt ispititi să creadă că umblarea lor a jignit până într'atâta pe Dumnezeu, că pentru ei nu mai există iertare. Oamenii aceștia trebuie să fie încurajați. Declarația: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s'a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult”, este o dovadă convingătoare pentru cel care șovăie, că Dumnezeu nu numai că-l primește, dar îl și iartă cu desăvârșire.

Fiul risipitor s'a întors chiar așa cum se găsea. Cu niciun chip nu se putea face mai prezentabil; nu mai putea face nimic spre a ispăși relele sale. Sunt mulți cari își închipuie că Dumnezeu nu-i iartă și nu-i primește așa cum sunt. Ei își închipuie că mai întâi trebuie să se îndrepte și să se facă astfel demni de primire. Dar aceasta este cu neputință. Când văzu pe tânărul fiu, tatăl zise servilor: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea”. Îndepărtarea hainelor murdare și îmbrăcarea cu haina cea mai bună, reprezintă iertarea grațioasă a lui Dumnezeu de viața, din trecut, și voioșia Sa de a îmbrăca pe cel mai păcătos cu haina dreptății Sale.

Observați că drumul spre casă este tot așa de important ca și asigurarea primirii. Mai întâi vine predarea voinței: „Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu”. Apoi vine punerea în aplicare a acestei hotărîri: „Și s'a sculat și a plecat”. El a venit cu un simțământ de nevrednicie, zicând: „Nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău”. Dar când a ajuns, a urmat mărturisirea păcatelor. „Tată”, zise el, „am păcătuit”. Iertarea era primită fără nicio îndoială din partea păcătosului. Restabilirea era completă.

Pentru a-și dovedi bucuria de reîntoarcere a fiului său, tatăl pregătise un ospăț. Nu se amintește nimic despre greșelile pe cari le făcuse.

Există o învățătură primejdioasă, foarte răspândită în zilele noastre, anume că tânărul acesta „n'a încetat niciodată a fi fiul tatălui său tot timpul cât a fost plecat; că oricare ar fi natura păcatelor săvârșite, el a rămas tot fiul tatălui”. Din punct de vedere legal, așa este, dar din punct de vedere spiritual el era „mort” și „pierdut”. Tatăl zicea despre el: „Căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit”.

Iubite tânăr sau tânără! Oricare ar fi starea vieții tale, oricât de grele ar fi greșelile tale, nu zăbovi să te întorci în casa părintească, la Tatăl tău cel iubitor! El te așteaptă cu mult dor să vii. Nu te îndoii de iubirea Lui! Pentru tine a jertfit chiar pe Fiul Său, pe Isus! Vino!

Marco

Polo

O călătorie în China

Cu mai bine două sute de ani înainte de a pleca Columb în călătoria sa, un băietandru de cincisprezece ani obișnuia să-și petreacă zilele pe corăbiile din portul Veneției. Să-l fi văzut dând târcoale grupurilor de marinari cari se îngrămădeau în cărciumile de pe cheiu, oricine ar fi zis că Marco e un marinar înăscut. Aci alături de ei, Marco era numai urechi ca să le asculte isprăvile.

Marco nu se interesa de mare. Lui îi plăcea foarte mult tovărășia oamenilor cari au văzut țări depărtate și popoare ciudate. Spre a-și mulțumi curiozitatea cu aceste lucruri minunate, el ar fi fost în stare să stea zile de-a-rândul pe cheiu, așteptând până ce vreo corabie intra în port.

În vreme ce corabia aluneca încetșor în port, în urale, Marco iscodea puntea după vreo față amabilă. El sărea alături de cel dintâi marinari care punea piciorul pe pământ.

„Din ce parte veniți?, întreba el, și apoi asculta cu nesăț.

Marco mai avea și un alt motiv pentru care scruta necontenit apele azurii ale mării Adriatice. Tatăl său, Nicolo Polo, și unchiul său, Maffeo, părăsise Veneția de multă vreme. Ei plecaseră ca bogați negustori de giuvaeruri într-o călătorie de afaceri prin țările necunoscute din nordul mării Negre. Timp de zece ani nu se mai auzise nimic despre ei. Marco nu-și mai aducea nimic aminte de pe vremea aceea. Pe atunci era copilăș ce de abia se ținea pe picioare. Dar i se spunea că tatăl și unchiul său vor veni într-o bună zi în Veneția; că ei mersese departe, în necunoscutele părți ale Asiei, și că pentru o astfel de călătorie le-a trebuit mult timp. Ei trebuie să fie sănătoși, pentru că se svonește că țările acelea sunt stăpânite de un împărat pașnic.

Marco aștepta nerăbdător. Într-o zi o corabie aduse în port doi oameni îmbrăcați în haine ciudate. Erau frații

Polo, mai bogați decât oricând, și cu o poveste ciudată pe buzele lor. Marco juca în jurul lor, încântat.

— Povestiți-mi, povestiți-mi, îi ruga el.

Ce aventuri! Călătorii povesteau despre călăreți sălbatici, despre vrăjitori, despre un pustiu locuit de spirite rele. Dar mai mult povesteau despre o țară minunată, la mii de kilometri depărtare, peste mările și țările Asiei, despre țara lui soare răsare.

— Voi, cei din Veneția, zicea Nicolo Polo, credeți că sunteți cea mai mare națiune de pe pământ; voi credeți că orașul vostru este cel mai frumos, cel mai bogat și cel mai puternic. Dar noi am văzut orașe pe lângă cari Veneția apare ca un colț întunecat. Ascultați! Lângă fluviul Yangtse se află orașul Hangceu. Ca și Veneția, el se află pe lagune de apă, dar podurile lui sunt clădite din piatră. Și câte vă închipuiți că are? Douăsprezece mii! Hangceu este de cincisprezece ori mai mare ca Veneția!

— Strada lui principală este largă de șasezeci de metri și străjuită deoparte și de alta de case, grădini, magazine, palate și temple. De-a-lungul canalelor sunt magazinele marilor negustori pe lângă cari noi apărem ca niște oameni săraci. Bogațiile lumii sunt îngrămădite în piețele lui — mirodenii, droguri, mătasuri, perle. Pe străzile lui mișună în sus și în jos domni și doamne, cele mai

frumoase din lume, fălindu-se cu podobebele lor scumpe. Iar corăbiile cari se imbulzesc în oraș descarcă piper de o sută de ori mai mult decât se găsește în toate porturile din Europa. Din India vin mirodenii, aloe, lemn de sandal, nucșoare, ebonit, și....

— Și Suceu în apropiere, întrerupse Maffeo, cu populația lui numeroasă, cu doctorii și cu filosofii lui. Suceu are atâta mătase că chiar și cel mai sărac se îmbracă totdeauna cu mătase.

— Și sunt multe orașe ca acestea două în China voastră? întrebau Venețienii cu îndoială.

— Multe. Și împăratul peste toate, marele Kublai Han — „han” înseamnă „domn” — ne-a primit cu multă bunăvoință, ne-a invitat la osepețe și ne-a dăruit cu bogății mari.

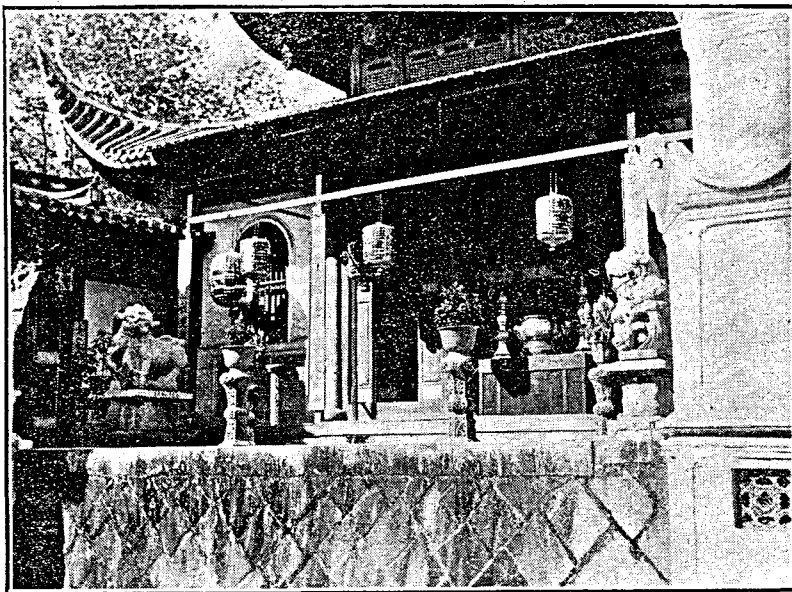
Negustorii venețieni erau uimiți, dar nu prea le convenea o povestire de soiul acesta.

— Mai mare decât Veneția! sopteau ei. Frații Polo au pățit ceva când au trecut prin pustiurile lor fermecate!

Tânărul Marco auzea cuvintele de îndoială cu cari erau primite povestirile tatălui său. „E-adevărat”, îl întreba el, „tot ceea ce povestești tu?”

— Ai să vezi, zise tatăl. Peste puțină vreme o să mergem înapoi în China, și te vom lua și pe tine cu noi....

Palatul Chandu era împodobit în chip strălucitor pentru cei trei călători din Apus, cei dintâi cari vizitau curtea lui

Un templu în „țara lui Soare răsare”.

Kublai Han. Marea sală de primire era spațioasă și elegantă. Mărețe colonade roșii sprijineau plafonul. Păreții ei erau sculpați cu dragoni de aur, și cu animale și păsări fin lucrate;

Tânărul Marco era înmărmurit. Cu greu îi venea să creadă că astfel de măreții sunt adevărate. Pe tron ședea Kublai Han, zâmbind binevoitor către tânărul incurcat.

— Cine e tânărul? întrebă Hanul pe Nicolo Polo.

— Sire, răspuse tatăl, acesta e robul tău, fiul meu.

— Să fie bine-venit, pentru că îmi place de el, zise bunul împărat. Apoi ceru să-i povestească despre lunga călătorie dela Veneția până la curtea sa.

Nicolo începu să povestească, în timp ce Marco observa cu atenție pe Han. Împăratul era cam de șasezeci de ani pe vremea aceea, dar voinic și înimos. Era de o statură mijlocie, cu ochi negri și distinși.

Tatăl lui Marco povestea Hanului despre aventurile lor — trei ani și jumătate de călătorie istovitoare. El spunea cum au navigat din Veneția în Egipt, cum apoi au trecut prin Bagdad, unde s'au oprit pentru câțeva vreme.

— Apoi ne-am continuat drumul prin Persia, — țara briliantului și a rubinului, de unde Măria Ta poate să cumpere mirodenii, perle și ivoriu. În câmpiile arzătoare ale Persiei, Marco al meu s'a îmbolnăvit și era gata să moară. Dar l-am dus spre o regiune muntoasă, unde aerul curat l-a făcut sănătos.

Privirile blânde ale împăratului se îndreptară asupra lui Marco. „Dacă nu este încă pe deplin restabilit, poate să rămână aici în Chandu, în palatul meu

de vară, unde îl vom face tot așa de tare ca și noi toți”.

Kublai Han iubea foarte mult pe Marco, și foarte curând s'au făcut buni prieteni. El văzu în Marco Polo un tânăr cu spirit de observație, care putea să-i fie de mare folos. Il trimise în călătorie prin întinsa împărăție chineză, și într-o vreme l-a făcut chiar guvernator al unei provincii. Tânărul venețian aduse la urechile împăratului o mulțime de povestiri și obiceiuri din viața poporului lui. El descrie întinsa împărăție, plină de pace și lumină solară, de bogăție și prosperitate și cunoscu oameni și lucruri frumoase. Așa istorisiră! Urechile împăratului fiiură de uimire.

— Oamenii mei n'au văzut niciodată aceste lucruri. Sunt niște neghiobi. Mai de grabă sunt gata să ascult astfel de obiceiuri ale poporului meu, decât orice alte chestiuni de afaceri.

Tânărul Marco era cu adevărat o binecuvântare pentru Han. El străbătu imperiul chinezesc în lung și în lat. Și ori pe unde mergea, el însemna cu grijă tot ce vedea și auzea. Culege informațiuni asupra multelor limbi ale imperiului. Locuia în sătulețele cari presărau câmpiile, hoinărea împreună cu triburile nomade din regiunile fără margini, și apoi se întorcea la Peking sau Chandu spre a mulțumi curiozitatea marelui conducător.

— Tânărul acesta este o persoană de mare valoare și îndemănare, zicea marele Han curtenilor săi.

Marco era uimit peste măsură. Pe vremea când era numai un băiețandru în Veneția, își închipuia că Europa este singurul pământ civilizată. Totuși aci, la multe mii de kilometri depărtare, pe un pământ necunoscut de Europeni, trăia

un popor mare, bun și plăcut, mai bogat, mai bine cărmuit, și mai pașnic decât popoarele europene.

Și Hanul era un conducător foarte bun și amabil. Dacă era vreun an rău în recoltă, sau băntuia vreo molimă în vite, el nu lua biruri în anul acela. Mai mult chiar, trimitea bucate și vite din avuțiile sale, spre a ușura pe cei suferinzi. Și dacă se întâmpla să fie pe undeva vreo familie care nu avea niciun ban și nu putea să lucreze, Hanul avea grijă ca lipsurile să fie împlinite.

În timpul acesta, când Marco își scria însemnările sale despre China, tatăl și unchiul său își îmulțeau mai mult și tot mai mult bogățiile, iar anii se scurgeau.

Trecură șaptesprezece ani. Frații Polo aveau o dorință fierbinte de a mai vedea iarăși Veneția înainte de a muri.

Intr'o zi, bătrânul Han îi chemă la el și le zise: „Voi mi-ați fost foarte credincioși. Fiți și mai departe tot așa. Hanul Persiei dorește să ia în căsătorie pe una din prințelesele noastre din Mongolia, dar călătoria până acolo este lungă și primejdioasă. Mă tem să încredințez oamenilor mei viața acestei scumpe fete. Dar voi, cari sunteți navigatori așa de dibaci, puteți să o conduceți în siguranță prin Marea Chinei, pe lângă Sumatra, Ceylon și India de Sud, și apoi peste Oceanul Indian în Persia. Veți face aceasta?”

Venețienii se închinară. Peste puțină vreme se găseau în călătorie pe marea cea nestatornică, o călătorie care avea să dureze doi ani. La curtea persană au fost primiți cu mare cinste.

După ce au plecat prietenii lor, frații Polo au luat-o spre apus. Și așa călătoria ei spre casă, încărcată cu pietre prețioase și daruri pentru concetățenii lor.

Când pătruseră cu corabia în canalele orașului lor natal, lacrimile le umpleau ochii și se simțeau ca niște străini. Nimeni nu-i mai recunoștea.

„Frații Polo!” strigară vechii lor prieteni. „Ei sunt morți pe undeva prin misteriosul Orient”.

Marco le explică, și Venețienii fură în cele din urmă convingși. Au urmat apoi ospete mari.

— Spune-ne o poveste! Spune-ne o poveste! strigau băiețașii, trăgându-l pe Marco de mânecă. El își aduse aminte de propria lui copilărie în port și începu:

— Voi Venețienii vă închipuiți că aceasta este cel mai mare palat din lume, zise el, arătând spre palatul Dogilor, dar

comparat cu unul din Chandu acesta este doar o colibă!

Ascultătorii săi nu erau deloc impresionati. „Am auzit tot felul de povești uimitoare, ziceau ei, dar niciuna așa de imposibilă ca aceasta, adică să existe un lucru mai fin pe lumea asta decât palatul Dogilor noștri. Povestește-ne mai de grabă despre țara unde locuiesc uriași de cincisprezece metri și zâne cu ochi de nestemate, ale căror priviriucid.

— Aceasta e Venetia, zise Marco Polo galant, și despre uriași de cincisprezece metri numai am auzit, dar n'am văzut. cu toate că am vizitat insulele oceanului Indian, unde trăiesc maimuțe așa de mari, că par a fi oameni.

— Și pigmeii? întrebă ei nerăbdători. Nu sunt așa de mici, că se hrănesc numai cu mirosul de mere? Dar despre uriașele ouă de rocă? Ai vizitat țara Jinn?”

Marco se lovi cu mâna peste frunte.

— Haide! stăruiau Venetienii; cu siguranță că tu trebuie să fi văzut monștrii despre cari ne-a vorbit călugărul Rubruquis, aceia cari au picioarele de bou, fața de câine și capul de om.

Marco se izbi cu mâna peste frunte.

— Și călugărul Odoric ne-a vorbit despre un soi de pește, foarte îndatoritor, care se aruncă pe țărnam dela sine și se lasă prins de oameni, ca să aibă pen-

tru trei zile. Spune-ne, signor Polo, e adevărat ce ne spun curioșii călugări, că în unele părți ale Chinei copiii au obiceiul să omoare pe părinții lor?

— A, nu! Tocmai aci în infloritoarea împărăție chineză copiii erau învățați de marele învățător Confucius să cinstească pe părinții lor și să ajute pe aproapele lor.

— Dar eu nu mai înțeleg, zise unul. Unde sunt minunile răsăritului? O să ne spui, îmi închipui, că nu există nicio țară unde oamenii nu mai îmbătrânesc; că nu există nicio mare, unde marinarii, în timp de furtună, cusuți în piei de tauri, se aruncă în mare și sunt scoși la țărnam de vulturi uriași.

— Nu! zise Marco. N'am văzut aceste minuni, dar dacă vreți să auziți de o minune pe care am văzut-o cu ochii mei, ascultați.

— Inchipuiți-vă un imens palat de marmură, ale cărui săli și camere sunt toate aurite. În jurul lui este un parc cu livezi și păduri bogate, mult mai mare decât tot orașul Venetia! La mijloc este o frumoasă pădurice. Acolo împăratul a clădit un pavilion regal sprijinit pe stâlpi de aur.

Ascultătorii rămaseră înmărmuriți.

— În jurul fiecărui stâlp, continuă el, un dragon de aur își înfășură coada,

în timp ce capul sprijine acoperișul. . . . . El s'a dus să povestească despre milioane de oameni de cari Europa nu cunoștea nimic, despre milioanele de giuvaeruri, milioanele de corăbii, milioanele de orașe. . . . .

„Marco Milioane”, îi spuneau Venetienii în bătaie de joc. Marco nu numai a povestit, dar a și scris totul în cartea sa numită „Cartea lui Marco Polo”.

Marea bogăție de cunoștințe din această carte a sa a fost de mare folos pentru negustorii din Europa. Dintru început, istorisirile sale nu erau crezute. Se ajunsese până acolo încât numele său se transformase în noțiunea de falsitate. În loc să se spună „E o minciună”, se zicea „E un Marco Polo”. Dar când învățații au cumpănit cartea sa, n'au avut altceva de făcut decât să-și ia hărțile lor și să le schimbe după indicațiunile Venetianului. Pentru că Marco Polo a fost primul care a tras un drum de-a-curmezișul Asiei, descriind împărăție după împărăție. El a fost cel dintâi care a adus la cunoștința lumii China, cu toată întinderea, bogăția și splendoarea ei orientală.

I. C.

Mica cetitoare!

BIRUITORII!

Urmaşul lui Hristos trebuie să aibă credinţă dăinuitoare în inimă, pentrucă fără aceasta este cu neputinţă să placă lui Dumnezeu. Credinţa este mâna care se prinde cu tărie de ajutorul infinit; ea este mijlocul prin care inima înnoită este făcută să bată în armonie cu inima lui Hristos.

În străduinţele lui de a ajunge la cuib, vulturul este adesea aruncat de furtună în jos până la înguste defileuri ale munţilor. Norii, în grămezi întunecate şi frământate, se preumblă între el şi înălţimile luminate unde şi-a făcut cuibul. Un timp pare a fi zăpăcit, asvârlindu-se când într-o parte când într-alta, şi bătând cu aripele sale puternice, ca şi când ar voi să doboare norii cei groşi. El trezeşte porumbelii munţilor cu ţipătul lui sălbatic, când încearcă zadarnic să găsească o cale de scăpare din închisoarea sa. În cele din urmă se năpusteşte în sus în întunecime, şi dă un ţipăt pătrunzător de biruinţă când, o clipă mai târziu, reuşeşte să ajungă în paşnica lumină a soarelui, de deasupra. Intunerecul şi furtuna sunt de desubt, iar lumina cerului străluceşte deasupra lui. Prin întunerec a ajuns la lumină. L-a costat efort spre a face aceasta, dar a fost răsplătit prin ajungerea ţintei pe care o urmărise.

Aceasta este singura cale pe care putem merge ca urmaşi ai lui Hristos. Noi trebuie să dăm pe faţă acea credinţă vie, ce va străpunge norii cari, asemenea unui zid gros, ne despart de lumina cerului. Noi avem de atins înălţimile credinţei, unde totul este pace şi bucurie în Duhul Sfânt.

O luptă care durează o viaţă întreagă

Aţi observat vreodată un uliu urmărind un porumbel sfios? Instinctul a învăţat pe porumbel că, pentru ca uliul să-şi poată înhăţa prada, trebuie să se ridice în sbor mai sus decât victima sa. Aşa că el se înalţă mai sus şi tot mai sus spre bolta cerului albastru, tot mereu urmărit de uliu care încearcă să capete întâietatea. Dar în zadar. Porumbelul este sigur atâta timp cât nu lasă ca ceva să-l împiedece în sborul său, sau să-l atragă spre pământ; dar dacă la un moment dat şovăeşte şi

CU ISUS

*Uite, când Te am pe Tine
Parcă prind înaltul!
Uit de toate şi de mine,
Şi sunt parcă altul!*

*De-s cu Tine, nu-i vreo taină
Să nu-i dau de fir;
Chiar şi zdreaşa-mi zisă haină
Parcă-i de Ofir.*

*Mintea mea-mă dă uitării,
De nădejdi s'anină;
Şi înaltul cugetării
Mă se însenină!*

*În duşmanu-mi văd un frate,
Şi-i zâmbesc din prag;
Şi cu cât mai mult mă bate
Cu-atât mi-e drag!*

*Cât de dulce mi-e sudalma!
Parcă-mi face bine.
Vreua să fiu lovit cu palma,
Dar să fiu cu Tine!*

N. Carpen

sboară mai jos, duşmanul său atent se va năpusti asupra victimei sale. De multe ori am privit la această scenă, aproape fără respiraţie, având toate simpatiile noastre îndreptate spre micul porumbel. Şi cât de trişti ne vom fi simţit când am văzut că acesta a căzut victimă crudului uliu!

Avem în faţa noastră o luptă, — o luptă de o viaţă întreagă — cu Satana şi cu ispitele sale amăgitoare. Duşmanul va folosi orice argument, orice amăgire, spre a încurca sufletul; şi pentru ca noi să câştigăm cununa vieţii, trebuie să depunem o sforţare serioasă şi stăruitoare. Noi nu trebuie să desbrăcăm armura sau să părăsim câmpul de bătaie, până când biruinţa n'a fost câştigată, şi n'am biruit în numele Răscumpărătorului nostru. Atâta timp cât vom continua să ţinem ochii pironiţi asupra Începătorului şi Desăvârşitorului credinţei noastre, vom fi în siguranţă. Dar simţămintele noastre trebuie să fie îndreptate spre lucrurile de sus, iar nu spre lucrurile de pe pământ. Prin credinţă noi trebuie să ne ridicăm mai sus şi tot mai sus pentru dobândirea însuşirilor lui Hristos. Prin contemplarea zilnică a farmecului Său neasemuit, noi ne vom schimba din ce în ce mai mult după chipul Său mareţ. Atâta timp cât trăim astfel în comuniune cu cerul, în zadar ne va întinde Satana cursele sale. — „Solii către Tineret“, p. 102-104.

Cetiţi şi răspândiţi

Amicul Tinerimii

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 2/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E.“ Bucureşti IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

Vulturul care uitase

Un fermier găsi într'o zi un puiu de vultur pe care îl luă și îl așeză în cotețul său în mijlocul găinilor și curcilor sale. Pasărea crescuse de minune și ajunsese curând să întrecă chiar și pe cel mai voinic curcan, dar fermierul, fără să se sinchisească prea mult, socotea că trebuie să fie vreun puiu de găină de rasă.

Trecând pe acolo un naturalist, văzu pasărea cea mare și întrebă pe fermier:

— Știi că această pasăre e un vultur?

— A, nu! E un puiu mare.

— Sunt sigur că pasărea aceea are o inimă de vultur. Imi dai voie să mă conving?

— Cu toată plăcerea.

Naturalistul luă pasărea în brațele sale, o ridică în sus cât putu și strigă: „Vulturule, tu ești un vultur; tu ai fost creat pentru cerul albastru, pentru văzduh. Intinde-ți aripele și zboară!”

Pasărea privi ici și colo, apoi plecând capul, zări găinile cari ciuguleau grăunțe prin ogradă și fugi să se alăture lor.

— Ei bine, zise fermierul, nu aveam eu dreptate? Ascultați ce vă spun eu, e o găină de rasă.

— Imi dai voie să mai încerc încăodată?, întrebă naturalistul.

— Da. Faceți ce voiți.

De data aceasta naturalistul se urcă pe casă și ridicând pasărea din nou strigă: „Vulturule, tu ești un vultur; tu ai fost creat pentru

cerul albastru, pentru libertate. Intinde-ți aripele și zboară!”

Ca și de prima dată, pasărea privi în jurul ei, și tot ca atunci, se îndreptă repede spre găini când le văzu ciugulind grăunțe prin curte.

Fermierul începu să rădă, zicând:

— Nu vă spuneam eu că e o găină mare, care nu se îngrijește decât să mănânce? A trecut atâta timp de când trăiește laolaltă cu găinile, încât a uitat că e vultur.

Dar naturalistul ceru voie să mai facă o încercare. El așteptă până dimineața, când luă cu sine pasărea departe de fermă, la poalele unui munte. Era o dimineață strălucitoare. Soarele scâldea muntele în slavă și frumusețe. Încă odată naturalistul ridică vulturul și strigă: „Vulturule, tu ești un vultur; tu ai fost creat pentru cerul albastru, pentru văzduh. Intinde-ți aripele și zboară!”

Speriat, vulturul privi în jurul său. Dar ferma nu mai era acolo. Inima începu să-i bată cu putere, dar nu se întâmplă nimic.

Atunci naturalistul luă capul vulturului în mâinile sale și îl îndreptă către soarele sclipitor. Inima vulturului se trezi. Un strigăt puternic izbucni din pieptul său, își întinse aripele și sbură departe de fermă și de găinărie, unde nu mai dorea să se mai întoarcă niciodată.

Dumnezeu ne-a creat pentru o viață de libertate. Să nu fim ca niște pușori cari se mulțumesc

doar să mănânce și să doarmă. Contemplând Soarele dreptății, inima noastră să se trezească pentru adevăratul scop al vieții, împlinind în felul acesta adevărata noastră menire ca oameni.

Doi la moară

Un tânăr morar din Suedia, cu numele John Svenson, a fost întors la Dumnezeu prin cetirea Bibliei. Deoarece acum devenise „o făptură nouă”, nu voia să mai continue cu viețuirea sa păcătoasă de mai înainte. Lucrul acesta ațâță la mânie împotriva lui pe prietenul său, Andrew Peterson, fiul proprietarului morii.

Într'o zi pe când John era plecat de acasă, Andrew îi găsi Biblia și se hotărî s'o distrugă. I se părea lui că aceasta ar fi pricina schimbării care s'a produs cu prietenul său. Dar înainte de a o asvârli în șivoiul care punea în mișcare roata morii, el deschise cartea așa într'o doară, și privirile i se opriră asupra cuvintelor din Matei 24, 41: „Din doi . . . . cari vor măcina la moară, unul va fi luat și altul va fi lăsat”. Privirea în cartea aceasta fusese de scurtă durată, dar cuvintele îi străpunseră inima în chip fulgător. Se trezi cetind și recetind aceleași cuvinte. Și în loc să mai asvârle Cartea în râu, o duse îndărăt în camera lui John. La reînțoarcerea acestuia, Andrew îl rugă să-i ajute să descopere și el calea vieții.

